

aggressive formål. Dens sammensætning af større og mindre stater, af hvilke de fleste er beliggende på det europæiske kontinent, vil unægtelig gøre den lidet anvendelig for aggression. De færreste stater føler trang til at begå selvmord.

Den har derimod mulighed for at kunne virke efter sit formål: forebyggelse af aggression. Vi gik ind i Atlantpagten som medlem af De Forenede Nationer, hvis charter fastslår retten til individuelt og kollektivt selvforsvar. Den er et foreløbigt nødvendigt supplement til charteret. Vi ved, hvad dens hovedformål er. Vi ved, at den aldrig vil blive brugt i aggressionens tjeneste. Vi er ikke og vil ikke blive skuffet på dette punkt, og det vil Sovjetunionens folk heller ikke blive, såfremt de stoler på vor fredsvilje.

Vi er alle bekendt med den såkaldte fredspaganda, som er blevet iværksat på kommunistisk initiativ i alle vesteuropæiske lande, varmt støttet af russisk propaganda. Derfor undrer jeg mig over den. tale, som den ærede repræsentant for Sovjetunionen holdt. Var det en fredstale? I mine øren lød den som en række voldsomme anklager mod hele den vestlige verden på et grundlag, som ingen saglig bedømmelse vil godkende. Den endte med en appel til folkene, om at tage sagen i deres egen hånd, men folkene i vore demokratiske lande har let adgang til at give deres mening til kende; de taler nemlig gennem deres regeringer, der sidder i kraft af den tillid, de nyder hos folkets flertal, og som kan fjernes, hvis de ikke længere nyder denne tillid. Den, der ønsker fred og forståelse, vil derfor vel ikke appellere til en minoritet i befolkningen om at handle mod den lovlige regering, mod loven og mod forfatningen? Det er også unødvendigt, thi vore lande vil fred, derom er deres regeringer og folk enige, men fred med frihed og med en selvbestemmelsesret, der ikke tvinges af trusler.

Hr. Vishinskij har ret i, at genoprustningen af de mere eller mindre afvæbnede vesteuropæiske stater pålægger disse stater tunge økonomiske byrder, men disse byrder er ikke så store, at det med rette vil kunne hævdes, at vore økonomiske forhold i dag er dårligere, end da samarbejdet indenfor Vesten på det økonomiske og det militære område tog sin begyndelse. Samarbejdet indenfor Atlantpagten er ikke blot af militær natur, det har også vore folks velfærd og vore jævne hjemms levestandard for øje.

Hvor lykkeligt ville det ikke være, om vi kunne ofre mindre på de militære opgaver og mere på fredens. Jeg kan ikke tro andet end, at det også for Sovjetunionen ville være en kærkommen lettelse, dersom de militære byrder, der i Rusland pr. individ overgår de fleste andre landes, kunne reduceres.

Her er jeg ved et punkt, som efterhånden for mig er kommet til at stå som det afgørende, og hvor et resultat kun kan nås, hvis begge parter ærligt bestræber sig på at fjerne den måske afgørende hindring for forståelse: den gensidige mistillid og frygt.

Det var ikke uden grund, at præsident Franklin D. Roosevelt og Mr. Winston Churchill i deres Atlantic Charter fastslog Freedom for Fear som et af de hovedformål, der burde tilstræbes i den nye verdensorden. Dette mål skulle kunne nås. På trods af de forskellige systemer, som folkene lever under, vil det være muligt for dem at leve i fred med hinanden. Hvis vi havde en mere åben verden, hvor oplysning kunne frit spredes om de virkelige forhold, om hvad folkene og deres regeringer virkelig mener, ville tilliden blive genoprettet, og den ødelæggende frygt og mistillid ville lidt efter lidt forsvinde.

Jeg kan ikke se rettere end, at det „Forslag til regulering, begrænsning og ligelig reduktion af alle militære styrker og alle rustninger, herunder atomvåbnet“, som Frankrig, England og De Forenede Stater vil forelægge for den 6. generalforsamling, med dets system af offentliggørelse og konstatering af rustningernes art og størrelse på successive stadier — hvilket vil sige åben kontrol som det første skridt til nedrustning —, skulle frembyde et godt arbejdsgrundlag, som ingen, der ønsker fred, har lov til blankt at afvise.

Måske har det ikke megen betydning, hvad et lille land siger og mener, men ikke mindst de små stater føler stærkt tidens ængstelse og uro. Derfor har jeg villet sige dette som repræsentant for et lille land i fuld overbevisning om, at den vestlige verden står samlet i ønsket om at finde en vej til forhandling og forståelse mellem de to systemer, som i øjeblikket dominerer jordens folk. Som repræsentant for et lille land, der gennem århundreder har stået i et godt forhold til Rusland og ønsker at vedblive dermed, og som for ganske nylig har givet praktisk bevis herfor, som repræsentant for et land, der ikke har glemt den andel, som Rusland har haft i nedkæmpelsen af nazismen og derved i vor befrielse for den tyske besættelse, vover jeg at rette den appel til Sovjetunionens ledere, at de som vi vil prøve at finde en ny start. Jeg appellerer til dem om ikke at afvise den hånd, Vesten har udstrakt, men at gå ind i en åben og alvorlig overvejelse af, hvilke veje vi skal gå, og hvilke midler vi skal anvende for at kunne skænke menneskeheden befrielse for frykten for krig.